

dr hab. Ewa Prawucka, prof.AMKL
Akademia Muzyczna im. Karola Lipińskiego
we Wrocławiu
e-mail: ewa.prawucka@amuz.edu.pl

Wrocław, 20.01.2025 r.

Recenzja

w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego
dr Piotrowi Wojciechowi Kowalowi
w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie artystycznej sztuki muzyczne.

Zleceniodawca

Niniejsza recenzja została sporządzona w związku z Uchwałą Nr 95/2024 Rady do Spraw Dyscypliny - Sztuki Muzyczne, Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie z dnia 4 listopada 2024 r. powołującą mnie na recenzenta w postępowaniu habilitacyjnym dr Piotra Kowala. W dniu 4 grudnia 2024 r. otrzymałam w tej sprawie pismo od Przewodniczącej Rady do Spraw Dyscypliny - Sztuki Muzyczne dr hab. Moniki Gardoń-Preinl, prof. AMKP. Do pisma dołączono stosowną dokumentację:

- kopię Uchwały Nr 95/2024 z dnia 4 listopada 2024 r. Rady do Spraw Dyscypliny - Sztuki Muzyczne AMKP w Krakowie
- kopię dokumentacji złożonej przez dra Piotra Kowala w formie elektronicznej
- płytę CD; Joanna Bruzdowicz: Works for Piano and Cello (dzieło artystyczne Kandydata)

Podstawa prawna:

Art.221 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* (Dz. U. z 2024 r. poz. 1571, z późn. zm.), §8 oraz §10 ust. 2 Regulaminu przeprowadzania postępowań w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie, a także uchwała Nr 31/2019 Senatu Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie z dnia 26 września 2019 r. z późn. zm. oraz pismo Rady Doskonałości Naukowej nr DRKN.Z8.4000.23.2024 z dnia 5 czerwca 2024 r.

Podstawowe informacje dotyczące Habilitanta

- ukończył Ogólnokształcącą Szkołę Muzyczną I i II st. im. Karola Szymanowskiego we Wrocławiu, w klasie fortepianu mgr Marianny Nykiel-Krakowczyk
- 2010-2015 studiował w Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego, w klasie fortepianu prof. dra hab. Andrzeja Pikula

- 2015-2018 odbywał studia doktoranckie w Akademii Muzycznej im. K. Pendereckiego w Krakowie, pod kierunkiem prof. dr hab. Andrzeja Pikula,
- od 2016 zatrudniony jako asystent w Akademii Muzycznej im. K. Pendereckiego w Krakowie, od 2023 r. na stanowisku adiunkta.

Pan Piotr Kowal uzyskał stopień doktora sztuki, nadany 4 lipca 2018 r. uchwałą Rady Wydziału Instrumentalnego Akademii Muzycznej w Krakowie na podstawie rozprawy doktorskiej : *"Ludwig van Beethoven – Sonaty: Es-dur op.81a "Les adieux", B-dur op.106 "Große Sonate für das Hammerklavier" i c-moll op.111. Autorska koncepcja interpretacji w oparciu o studia rękopisów, pierwszych wydań, źródeł z epoki i autorskich edycji wielkich pianistów"*. Promotorem doktoratu był prof. dr hab. Andrzej Pikul.

Autoreferat

Konstruując Autoreferat oraz Wykaz działalności dr Piotr Kowal zamieścił w całości wzór proponowany przez RDN, nie pomijając fragmentów instruktażowych, przeznaczonych dla kandydatów. Nie wydaje się to konieczne i utrudnia zapoznanie się z dokumentem.

Punkty 1-3 informują o okolicznościach uzyskania stopnia doktora i dotychczasowym zatrudnieniu w Akademii Muzycznej im. K. Pendereckiego w Krakowie od 2016 r. Habilitant nie podaje w tym miejscu informacji o pracy w Szkole Muzycznej I i II st. im. B. Rutkowskiego w Krakowie.

Następna część dotyczy Dzieła Artystycznego, jego genezy i koncepcji. Obejmuje informacje o życiu i twórczości Joanny Bruzdowicz i trzy krótkie notatki o poszczególnych utworach zawartych na płycie. Cały opis zamieszczony w Autoreferacie jest prawie dosłownym powieleniem informacji zawartych w wydawnictwie DUX i podobnie jak tam, nie zawiera bliższych szczegółów dotyczących inspiracji pozamuzycznych, tak przecież ważnych wg Habilitanta dla koncepcji dzieła artystycznego. Nie poznajemy tytułów części „Song of Hope...”, wiersza Czesława Miłosza będącego mottem tego utworu, ani też tytułów poszczególnych miniatur wg obrazów Salvadora Dali. Muszę również zwrócić uwagę na pewną niekonsekwencję. Jak pisze dr Piotr Kowal: *„Idea tworzącą koncepcję (...) była prezentacja dzieł, których geneza inspirowana jest przez inne dziedziny sztuki...”*, a jednocześnie z dalszych uwag można odnieść wrażenie, że wybrane kompozycje pozostają w dość luźnym związku ze swoim pozamuzycznym kontekstem, a stosunek pianisty do tych inspiracji jest raczej zdystansowany. Rozumiem, że tekst do wydawnictwa stwarza pewne ograniczenia, ale Autoreferat daje miejsce na nieco bardziej pogłębioną analizę. Z opisu Dzieła nie dowiadujemy się również kto jest wydawcą materiałów nutowych, na podstawie których dokonano rejestracji.

Punkt kolejny Autoreferatu to przedstawienie aktywności artystycznej dr Piotra Kowala, z podziałem na okres szkolny, czas studiów (2010 – 2015), studia doktoranckie (2015-2018) i lata po doktoracie (2018-2024). Do tych dokonań bardziej szczegółowo odnoszę się w dalszej części recenzji, ale ten fragment pozwala ujrzeć w Habilitancie artystę pełnego pasji i konsekwentnego w działaniach. Szczególnie interesujący jest opis sześciu lat, jakie upłynęły od uzyskania stopnia doktora. Wynika z niego, że mimo iż lata te obejmują trudny okres pandemii, dr Piotr Kowal systematycznie rozwijał swój potencjał artystyczny, nadzwyczajnie wykorzystując wszelkie możliwości podnoszenia kompetencji, stale poszerzając repertuar i aktywnie udzielając się jako organizator życia muzycznego. Jedyną moją wątpliwość budzi zdanie: „*Kolejnym etapem, po otrzymaniu stopnia doktora [czyli w 2018] było zatrudnienie w Katedrze Fortepianu, gdzie pełniłem obowiązki asystenta*” - podczas gdy wcześniej Habilitant podaje, że zatrudniony na stanowisku asystenta w Akademii jest od roku 2016.

Autoreferat zamyka zestawienie osiągnięć naukowych, dydaktycznych, organizacyjnych oraz publikacji, tożsamy z „Wykazem osiągnięć naukowych ...” załączonych w dokumentacji. Autoreferat, podobnie jak cała reszta dokumentacji, nie dostarcza nam informacji o monografii „*Aurora, Jerzy Gablenz...*”, o tym jakie konkretnie utwory płyta zawiera, nie mówiąc już o komentarzu odautorskim do dzieła, choć Habilitant wymienia tę pozycję wśród swoich trzech najistotniejszych osiągnięć.

Ocena dzieła artystycznego.

Osiągnięciem artystycznym wskazanym przez dr Piotra Kowala i podlegającym ocenie w postępowaniu habilitacyjnym jest album monograficzny "**Joanna Bruzdowicz. Works for Piano and Cello**" ,Wyd. **DUX Recording Producers (DUX 1929)**. Dzieło zostało mi udostępnione w postaci płyty CD oraz zapisu cyfrowego, który obejmuje jedynie 10 pierwszych pozycji z płyty, pomijając 11 ostatnich miniatur (!)

Nagranie zostało zrealizowane w Sali Koncertowej Filharmonii Podkarpackiej w Rzeszowie i opublikowane w ramach stypendium M.K. i D.N. w 2022 r.

Zapis obejmuje następujące kompozycje Joanny Bruzdowicz:

[1] “Romantic Ballad” na fortepian solo (1987)

[2-5] “Song of Hope and Love” na wiolonczelę i fortepian (1997)

[6-21] “Sixteen Pictures from Salvador Dali's Exhibition” na fortepian solo (2004)

Wykonawcy: Piotr Kowal - fortepian oraz Paweł Czarakczew - wiolonczela.

Artysta, którego praca doktorska dotyczyła sonat fortepianowych Ludwiga van Beethovena przedstawia tym razem propozycję skrajnie odmienną. W miejsce klasycznej stylistyki ujętej w duże formy proponuje zwrot w stronę romantyzujących miniatur. Przedstawiony repertuar nie stawia

wprawdzie przed wykonawcą dużych wymagań technicznych, nie mniej jednak daje Habilitantowi możliwość zaprezentowania niewątpliwych walorów warsztatu pianistycznego. Wśród nich na pierwszym miejscu wymieniałabym troskę o jakość dźwięku i umiejętność kształtowania szlachetnego brzmienia.

"Romantyczna Ballada" - pierwszy z zapisanych utworów, to 13-minutowa transkrypcja muzyki filmowej na fortepian, funkcjonująca jako samodzielna kompozycja. Jest zestawieniem kilku krótkich scen muzycznych, towarzyszących akcji filmu "Le Jupon rouge" (reż. Agnes Vardy). Choć w całym utworze dominuje aura tajemniczości, pianista nadaje poszczególnym fragmentom muzycznym odrębne charaktery i przechodzi między nimi zmieniając tempo, sposób wydobycia dźwięku, zawieszając i przyspieszając akcję. Jesteśmy świadkami romantycznej historii, która nawet bez znajomości fabuły filmu wciąga i intryguje. Sugestie interpretacyjne kompozytorki (*con cuore, lirico, romantico, con dolcezza, con sensibilità*) znajdują tu wrażliwego wykonawcę, który potrafi tak dobrać dynamikę, artykulację, barwę dźwięku by utwór o dość ograniczonych i jednorodnych środkach wyrazowych nie stał się w odbiorze monotony lub wręcz nudny.

Kolejną pozycją jest **"Song of Hope and Love"**, kompozycja określona w opisie jako sonata na wiolonczelę i fortepian. Jest to stosunkowo nieduża forma, bardziej sonatina, niż sonata, składająca się z 4 krótkich części, z których najdłuższa liczy 71 taktów. Każda z nich opatrzona jest przez kompozytorkę programowym tytułem, który znacznie wzmacnia przekaz emocjonalny dzieła. Należy tu powiedzieć, że "Song of Hope..." jest wyjątkowo bogato "wyposażony" w odniesienia pozamuzyczne: tytuł dzieła i jego poszczególnych części, motto oraz dedykowanie kompozycji pamięci ofiar Holocaustu, to wszystko powinno ukierunkować interpretację wykonawców oraz percepcję odbiorcy zgodnie z zamierzeniami twórcy. W związku z tym polemizowałabym z Habilitantem, który w komentarzu do tego utworu pisze: *"Ta kompozycja również [?] nie nawiązuje bezpośrednio do tematyki, którą sugerowałaby jej dedykacja"*. Ja takie związki odnajduję.

Część pierwsza (*Cantilena - Trope*) to spokojna, śpiewna linia prowadzona początkowo tylko przez wiolonczelę, do której dołącza fortepian. Całość zbudowana jest z krótkich, najczęściej 4 lub 8 taktowych, nierzadko powtarzających się, myśli muzycznych. Wykonawcy zgodnie i interesująco budują narrację, osiągając swoją interpretacją przekonujący efekt. Nie bez znaczenia jest tu piękne prowadzenie frazy u wiolonczelisty, którego partia zdaje się nieznacznie dominować w utworze. Zaproponowana przez wykonawców od taktu 39 zdecydowana zmiana agogiczna w połączeniu z raptownym podniesieniem poziomu dynamiki jest mocnym "cięciem" i wprowadza nowy, bardzo kontrastujący charakter. Mam wrażenie, że nieco spokojniejsze tempo pozwoliłoby na czytelniejszą realizację rysunku rytmicznego partii lewej ręki, a sugerowana w tym miejscu przez kompozytorkę dynamika *mp* umożliwiła bardziej stopniowe budowanie napięcia.

W części drugiej (*Litania - Litany*) pianista konsekwentnie podkreśla monotonię i powtarzalność opartego na triolach motywu czołowego, wspólnie z wiolonczelistą planując rozwój dynamiki tak, by nadejście kolejnej części wywołało zamierzony efekt dramatyczny.

(*Grido - Cry*) to pełna emocji kulminacja całego cyklu, sugestywnie, z dużą aktywnością i dobrze dobraną artykulacją opowiedziana przez wykonawców. Fortepian w tej części nazbyt dominuje dynamicznie nad wiolonczelą, co być może jest efektem niewłaściwej realizacji nagrania, aczkolwiek „wewnętrzna” dynamika partii fortepianu też nie ukazuje należytych różnic np. takt 21 *forte* – takt 23 *piano* są wykonane na zbliżonym poziomie.

Ostatnia część (*Mormorio - Murmur*) z jej nostalgiczną melodią, czterotaktowym tematem prowadzonym na zmianę przez wiolonczelę i fortepian, bez zbytniego sentymentalizmu i w idealnej harmonii, zamyka cykl. Podobnie jak w poprzedniej części cyklu trudno ocenić, czy nieco nadmiernie (w mojej ocenie) podkreślany dźwięk „d” powtarzający się w lewej ręce jest zamierzonym „efektem dzwonu”, czy niechcianym skutkiem działań realizatora nagrania.

"Song of Hope and Love" w interpretacji duetu Czarackiewicz/Kowal układa się w poruszającą i dobrze skonstruowaną całość, koncepcje wykonawców są spójne, a realizacja partii fortepianu potwierdza walory Habilitanta jako kameralisty.

Ostatnią pozycją zaprezentowaną na CD jest „**16 Tableaux d'une Exposition Salvador Dali**” na fortepian (2004), cykl miniatur nawiązujących do obrazów Salvadora Dali. Główną trudnością stojącą przed wykonawcą jest zbudowanie narracji z krótkich, a nawet bardzo krótkich motywów, myśli muzycznych, gdzie klimat, nastrój, kolor zmieniają się jak w kalejdoskopie. Z tym zadaniem Habilitant radzi sobie na ogół bardzo dobrze, a niektóre z miniatur jak np. świetnie wykonana IV, wymagają naprawdę dobrego refleksu i kreatywności. Duża wrażliwość pianisty, bogata wyobraźnia i zasób środków pianistycznych pozwalają na realizację każdej koncepcji interpretacyjnej. Natomiast właśnie koncepcje momentami budzą moje wątpliwości. Odnoszę wrażenie pewnej skłonności do dzielenia i tak już krótkich form na wiele mniejszych obrazów. Oczywiście trudno jednoznacznie wyrokować która zmiana faktury lub oddzielenie dwiema kreskami kolejnego odcinka zapisu muzycznego powinna implikować zmianę charakteru, nowe tempo lub wstrzymanie akcji. Uważam jednak, że podzielona na krótkie odcinki narracja w wielu miejscach mogłaby być kontynuowana poprzez utrzymanie pulsu i konsekwencję w prowadzeniu dynamiki, szczególnie tam, gdzie kompozytorka nie daje podstaw do jej zawieszenia. Przykładem mocno rozdrobnionej interpretacyjnie miniatury jest „Le miel est plus Doux...” (VI). Wykonawca wprowadza tu dużo cezur nie zapisanych przez kompozytorkę np. przy przejściu z taktu 2 na 3, z 4 na 5, 5 na 6, 15 na 16. Jeżeli dodamy do tego tendencję do realizacji poza pulsem powtarzających się grup szesnastkowych, sprowadzenie dwóch planów we wstępie do jednej linii (t.1-2), nieuzasadnione

przedłużenie ostatniej wartości (t.8), to okazuje się, że zaledwie 20 – taktowa miniatura rozpada się na wiele kawałków, tworząc swego rodzaju muzyczny kolaż. Podobny brak dłuższej perspektywy zauważam np. w miniaturze nr XIII, od 9 t. budowanej po dwa takty. Nie odbierając artyście prawa do swobodnej wypowiedzi, sądzę, że wydłużenie narracji, szczególnie przy prezentacji cyklu w całości, byłoby korzystne.

Z pozostałych uwag można odnotować:

- nr III, takt 11 - dźwięki zapisane są kluczu basowym, a zrealizowane w wiolinowym
- niedostatek tanecznego charakteru części V (walc) i XV
- nr XI nieuzasadniona zmiana tempa w t.13 (fuga)

Miniatury są też okazją dla wykonawcy do zaprezentowania temperamentu i wyrazistej artykulacji z jednej strony (np. VIII, XIII, XV) oraz liryzmu, subtelnej intymności i dosłuchania wybrzmienia dźwięku z drugiej (np. IX).

Wykonania wszystkich przedstawionych na CD utworów J.Bruzdowicz słucha się z zainteresowaniem. Koncepcja dzieła artystycznego jako całości jest przemyślana, spójna, a udział wiolonczelisty Pawła Czarackiewa dodatkowo podnosi jej walory. Sama płyta jest dobrze nagrana i dobrze brzmi. Język muzyczny wybranych przez dr Piotra Kowala kompozycji jest przystępny, przemawia poprzez emocje, które pianista oddaje w sposób czytelny, z dużą wrażliwością i pietyzmem kształtując detale. Dzięki temu kompozycje Joanny Bruzdowicz mają szansę trafić do szerszego grona słuchaczy, nie tylko do koneserów tzw. muzyki współczesnej, co oprócz dużej wartości artystycznej, jest niewątpliwym walorem tej monografii.

Stwierdzam, że przedstawione dzieło stanowi istotny wkład w rozwój reprezentowanej przez Habilitanta dyscypliny artystycznej.

Działalność artystyczna

Opis działalności artystycznej dra Pawła Kowala opieram na Autoreferacie oraz dołączonym do dokumentacji Wykazie osiągnięć artystycznych. Wykaz obejmuje 41 koncertów z lat 2012-2018 oraz 62 koncerty od chwili uzyskania stopnia doktora w 2018r. do momentu złożenia dokumentacji habilitacyjnej 21 kwietnia 2024 r.

Jako oryginalne osiągnięcia artystyczne stanowiące zgodnie z art.219 ust.1 pkt.2 znaczny wkład w rozwój reprezentowanej dyscypliny dr Piotr Kowal wymienia:

- album monograficzny *Joanna Bruzdowicz: Works for Piano and Cello* wyd. DUX 2022 r. stanowiący jednocześnie podstawę ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego,
- album monograficzny *Aurora, Jerzy Gablenz – Works for Cello and Piano* wyd. DUX 2023 r.
- będący w realizacji projekt wykonania wszystkich sonat fortepianowych Ludwiga van Beethovena.

Działalność artystyczna dr Piotra Kowala obejmuje występy w charakterze pianisty solisty oraz kameralisty. Uznanie budzi obszerny repertuar, konsekwentnie budowany od początku studiów. Uwzględniając jedynie okres po roku 2018 pianista dokumentuje wykonania m.in. 17 sonat fortepianowych L.van Beethovena, *Variations sérieuses* op.54 F.Mendelssohna, Wariacji h-moll op.10 K.Szymanowskiego, *L'isle joyeuse* i *Images* z.I C.Debussy'ego, Sonaty fortepianowej cz.III H.Dutilleux, Tematu z wariacjami op.3 Fr.Brzezińskiego, a z literatury kameralnej utworów L. van Beethovena, J.Gablensa, J.Bruzdowicz, B.Martinů i in. W większości przypadków wykaz nie uwzględnia nazwisk współwykonawców muzyki kameralnej.

Projekt wykonania wszystkich sonat fortepianowych Beethovena zapoczątkowany został w 2020 roku. Założeniem przedsięwzięcia, daleko wykraczającego poza zwykłe ramy budowania repertuaru, jest zestawianie na koncertach sonat w tych samych tonacjach. Habilitant systematycznie i konsekwentnie prezentuje kolejne dzieła i jak dotąd na sześciu koncertach wykonał 17 z nich. Na 2024r. zaplanowana była również rejestracja i wydanie albumu zawierającego pięć ostatnich sonat. Realizacja tego projektu, poprzedzona wieloletnimi badaniami zwieńczonymi doktoratem, pozwala uznać dr Piotra Kowala za pianistę o wyjątkowych kompetencjach w zakresie twórczości wielkiego klasyka.

Niezwykle istotne dla artystycznej drogi Habilitanta okazało się nawiązanie w 2020 r. współpracy z wiolonczelistą Pawłem Czarakcziewem, w ramach Czarakcziew/Kowal Duo. Poszukiwanie repertuaru z zakresu mało znanej polskiej muzyki XX w. doprowadziło wykonawców do twórczości Joanny Bruzdowicz oraz Jerzego Gablensa, uwiecznionej następnie na dwóch płytach CD i prezentowanej wielokrotnie na koncertach m.in. na Uniwersytecie Rzeszowskim (2022), w Filharmonii Częstochowskiej (2023), University of Southern California i w Muzeum Holocaustu, Los Angeles (2023). Repertuar duetu dopełniają kompozycje Freda Katza, amerykańskiego twórcy z pogranicza jazzu. Z Autoreferatu wynika, że działalność duetu uhonorowana została nagrodami na kilku międzynarodowych konkursach, niestety nie poznajemy jaki repertuar został przy tym doceniony, a dokumentacja habilitacyjna nie zawiera potwierdzenia tych sukcesów.

Godne odnotowania są liczne solowe występy pianisty, w ramach recitalu lub udziału w koncercie m.in. na XIV Międzynarodowym Festiwalu Pianistycznym Królewskiego Miasta Krakowa (Kraków 2022), w Odense (2022 Dania), w Winnicy (2019 Ukraina), na Festiwalu „Wakacje z muzyką” w Starym Sączu (2021,2022, 2023), ponadto we Wrocławiu, Rzeszowie, Przemyślu, w Conservatorio „Ottorino Respighi” (2023 r. Latina, Włochy), a także wiele koncertów na terenie macierzystej Uczelni w Krakowie.

Opis sylwetki artystycznej Habilitanta uzupełniają obszerne informacje dotyczące Jego działalności w latach poprzedzających uzyskanie stopnia doktora. Mowa tu o licznych koncertach w Polsce i poza granicami kraju, sukcesach na konkursach międzynarodowych, a także udziale w kursach pianistycznych. Bogaty repertuar z tego okresu obejmuje m.in. sonaty fortepianowe L.van Beethovena, B.Bartoka, J.Bruzdowicz, A.Ginastery, N.Medtnera, A.Skriabina, K.Szymanowskiego i wiele innych istotnych pozycji, w tym wielkie dzieła kameralne m.in. L. van Beethovena, E.Griega, W.A.Mozarta, S.Rachmaninowa, M.Ravela, R.Schumanna.

Działalność naukowa, dydaktyczna i organizacyjna.

Habilitant wykorzystuje wiedzę teoretyczną popartą doświadczeniem wykonawcy biorąc udział w sesjach i konferencjach naukowych. Działalność naukowa po uzyskaniu stopnia doktora w 2018 r. koncentruje się na teoretycznych podstawach interpretacji sonat Beethovena, co było tematem wykładów w Akademii Muzycznej w Łodzi (2019), w Wieliczce (2020) oraz w Charkowie, (Ukraina, 2021) oraz na propagowaniu twórczości J.Bruzdowicz w ramach wykładów w Akademii Muzycznej w Krakowie i w Gdańsku, a także w Charkowie (Ukraina).

Ponadto w monografii "Muzyka fortepianowa w twórczości kompozytorskiej kobiet" (wyd. AMKP w Krakowie, 2022 r.) ukazał się artykuł pt. *"Sonate d'Octobre Joanny Bruzdowicz w ujęciu stylistycznym i wykonawczym"*.

W zakresie działań o charakterze dydaktycznym na podkreślenie zasługuje uczestnictwo w programie „Power Relation in Higher Music Education” (2020-2023) oraz prowadzenie kursów pianistycznych w Syddansk Musikkonservatorium (Odense, Dania, 2022) i Conservatorio „Ottorino Respighi” (Latina, Włochy 2023). Wszystkie te działania podejmowane były w ramach programu Erasmus+, co pozytywnie świadczy o umiejętności wykorzystywania możliwości współczesnego świata dla upowszechniania polskiej kultury. Ponadto Habilitant dzielił się swoją wiedzą z pianistami szkół i uczelni muzycznych w Winnicy (Ukraina 2019), Łodzi (2019), Korzennej (2021) oraz na Kursach Interpretacji Muzycznej w Starym Sączu (2021, 2022)

Dr Piotr Kowal prowadzi obecnie klasę fortepianu w AMKP (od 2023 r. na stanowisku adiunkta), a także w Szkole Muzycznej I i II st. im. B. Rutkowskiego w Krakowie, gdzie pełni funkcję kierownika sekcji fortepianu. Poszczycić się może samodzielnie absolwentami studiów zarówno licencjackich (5 osób), jak i magisterskich (2 osoby). Nie znajduję informacji, czy doświadczenie pedagogiczne Habilitanta obejmuje oprócz nauczania gry na fortepianie jako przedmiotu głównego, również prowadzenie innych zajęć.

Bardzo wysoko oceniam działalność organizacyjną dr Piotr Kowala, który w ciągu zaledwie kilku lat współtworzył aż 7 edycji konkursów pianistycznych o znaczeniu krajowym

i międzynarodowym, będąc sekretarzem, organizatorem, członkiem jury lub inicjatorem tych wydarzeń. Jest pomysłodawcą Międzynarodowego Konkursu Pianistycznego „Chopin Plus” (2020, 2022, 2024), którego ciekawa idea zakłada łączenie w programie muzyki F. Chopina z utworami kompozytorów narodowości uczestników konkursu.

Konkluzja

Po wnikliwym zapoznaniu się z przedstawioną dokumentacją stwierdzam, że dr Piotr Kowal jest zarówno aktywnym pianistą, dzielącym swoje zainteresowania między grę solową i kameralną, jak i zaangażowanym organizatorem życia muzycznego. Jego stale rozwijana działalność koncertowa, naukowa, dydaktyczna i organizacyjna zasługuje na szczególne uznanie, stanowi cenny wkład w rozwój kultury muzycznej w Polsce i spełnia wymagania art.219 ust.1 pkt 1-3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*.

W związku z powyższym wnoszę o nadanie Panu dr Piotrowi Wojciechowi Kowalowi stopnia doktora habilitowanego sztuki.

Łucja Prończak